

HOLLY BLACK

LANGENNUT
KUNINGAS

ILMAN VÄKI 2

Suomentanut Suvi Kauppila

Karisto
Helsinki

Sivun 9 runositaatti Michael Draytonin runosta ”Nymphidia”, julkaistu vuonna 1627.
Sivun 209 runositaatti William Allinghamin runosta ”The Fairies”, julkaistu vuonna 1850.

Englanninkielinen alkuteos
The Wicked King

Copyright © 2019 by Holly Black
All rights reserved. Published in agreement with the author,
c/o BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York, U.S.A.
Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-48179-9 (kovakantinen)
ISBN 978-951-1-48319-9 (jäätipokkari)

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Kelly Linkille, joka on merenväkeä

Kierolehto

Keijuvallan
palatsi

Mahlametsä

IKSMIRE

Kaamioiden
järvi

Madocin
lammake

KEISUYALLAN Vaeltavat Saaret

Locken kartano

INSMOOR

Unohduksen
torni

Alruunamarkkinat

INSWEAL

Kolea kartano

MERENSYVA

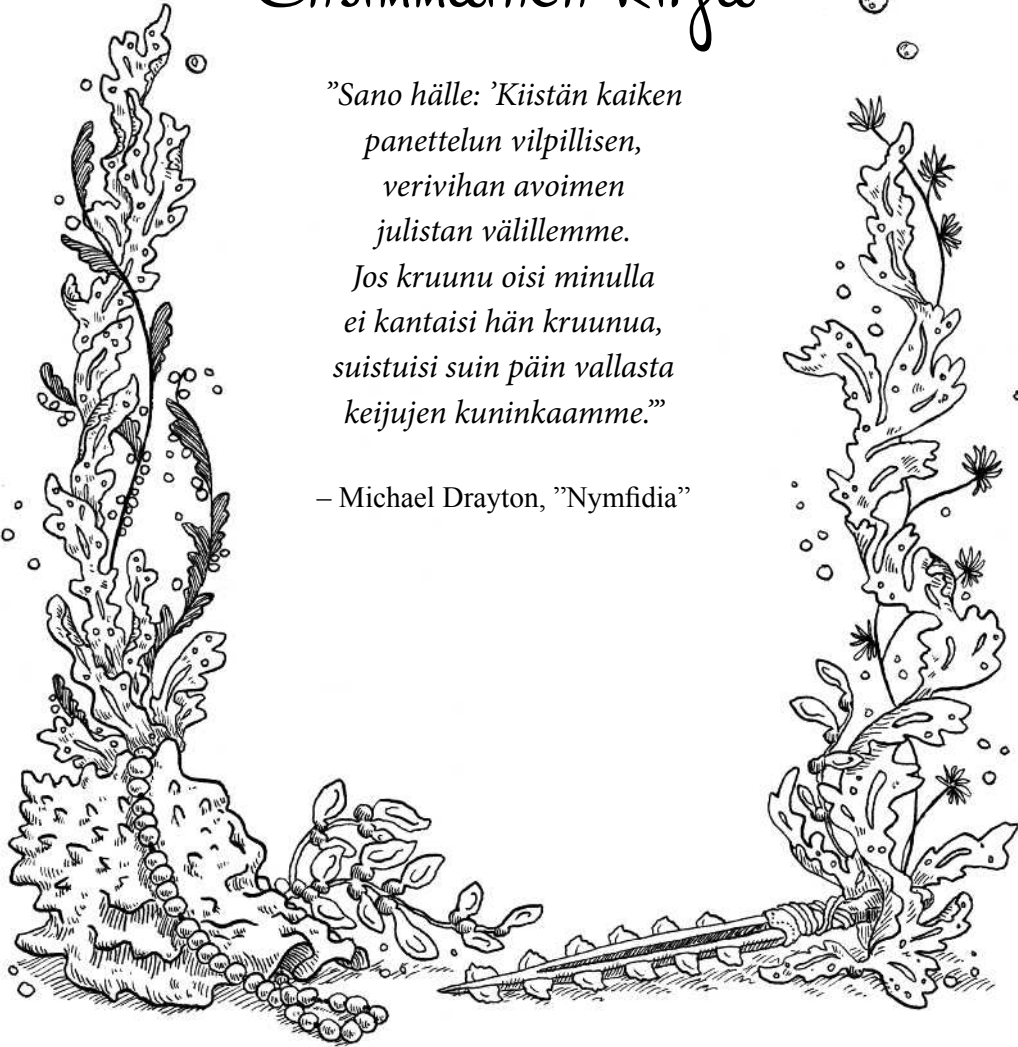

Ensimmäinen kirja

*”Sano hälle: ’Kiistan kaiken
panettelun vilpillisen,
verivihan avoimen
julistan välillemme.
Jos kruunu oisi minulla
ei kantaisi hän kruunua,
suistuisi suin päin vallasta
keijujen kuninkaamme.”*

– Michael Drayton, ”Nymfidia”

PROLOGI

Jude kohotti painavan harjoitusmiekkansa ja asettui ensimmäiseen varoasentoon – valmiuteen.

Totuttele aseesi painoon, Madoc oli sanonut hänelle. Sinun on oltava niin vahva, että voit iskeä väsymättä kerta toisensa jälkeen. Ensin sinun on tultava riittävän vahvaksi.

Se tekee kipeää. Kipu tekee sinusta vahvan.

Jude seiso i tukevasti ruohikolla. Tuuli tuiversi hiuksia hänen siir-tyessään asennosta toiseen. Ensimmäinen: miekka pidetään kehon suojana toiselle sivulle kallistettuna. Toinen: ponsi kohotetaan otsan korkeudelle niin, että terä osoittaa eteenpäin kuin päästä kasvava sarvi. Kolmas: miekka lasketaan lanteelle ja tuodaan petollisen rennosti eteen alaviistoon. Sitten neljäs: miekka palautetaan jälleen olalle. Jokaisesta asennosta oli helppo lähteä hyökkäämään tai puolustamaan. Taistelu oli shakkia, jossa vastustajan siirto ennakoitiin ja torjuttiin ennen osumaa.

Mutta tätä shakkia pelattiin koko keholla. Sen jäljiltä hän oli mustelmilla, väsynyt ja turhautunut sekä koko maailmaan että itseensä.

Tai kenties taistelu muistutti enemmän polkupyöräilyä. Kun Jude opetteli pyöräilemään aikoinaan oikeassa maailmassa, hän kaatui

usein. Hänen polvensa olivat niin pahasti ruvilla, että äiti pelkäsi niihin jäävän arpia. Mutta Jude irrotti itse apupyöränsä eikä halunnut ajaa varovasti jalkakäytävällä kuten Taryn. Hän tahtoi pyöräillä kadulla yhtä vauhdikkaasti kuin Vivi. Jos hänen ihoonsa uppoaisi sen vuoksi kivensiruja, isä poistaisi ne illalla pinseteillä.

Toisinaan Jude kaipasi polkupyöräänsä, mutta sellaisia ei ollut Keijumaassa. Sen sijaan hänellä oli jättiläisrupikonnia, laihoja, viher-täviä poneja ja villisilmäisiä hevosia, jotka olivat solakoita kuin varjot.

Ja hänellä oli aseita.

Ja hänen vanhempiensa murhaaja oli nyt hänen kasvatusisänsä. Suurkuninkaan kenraali Madoc, joka halusi opettaa hänet ratsastamaan liian nopeasti ja taistelemaan kuolemaan saakka. Vaikka Jude yritti lyödä häntä kuinka kovaa, Madocia vain nauratti. Hän piti Juden vihasta. Hän kutsui sitä *tuleksi*.

Jude piti itsekkin vihastaan. Oli parempi olla vihainen kuin peloissaan. Muistaa, että hän oli kuolevainen hirviöiden joukossa. Kukaan ei tarjonnut hänelle enää apupyöriä.

Kentän toisella laidalla Madoc ohjasi Tarynia käymään läpi miekkailuasentojen sarjaa. Myös Taryn opetteli miekkailua, vaikka hänen heikkoutensa olivat toisenlaisia kuin Judella. Hänen varoasentonsa olivat puhtaampia, mutta hän vihasi harjoitusotteluita. Hän yhdisti ennalta-arvattavat hyökkäykset ilmiselviin puolustuksiin, joten oli helppo saada osuma houkuttelemalla hänet johonkin liikesarjaan ja rikkomalla tuttu kuvio. Joka kerta Taryn suuttui aivan kuin Jude olisi voittamisen sijaan sotkeutunut tanssiaskelissa.

”Tule tänne”, Madoc kutsui Judea hopeisen ruohoavan poikki.

Jude heilautti miekan harteilleen ja asteli hänen luokseen. Aurinko oli laskemaisillaan, mutta keijut ovat hämärän olentoja, eikä heidän päivänsä ollut vielä edes puolessa. Taivas oli pronssin ja kullan juovittama. Hän hengitti syvään männynneulasten tuoksua. Hetken ajan hän tunsu olevansa lapsi, joka opetteli uutta urheilulajia.

”Otelkaamme”, Madoc sanoi Juden lähestyessä. ”Molemmat tytöt tätä vanhaa punalakkia vastaan.” Taryn nojasi miekkaansa, jonka kärki

upposi maahan. Hänen ei olisi kuulunut pidellä miekkaa niin – se ei ollut hyväksi terälle – mutta Madoc ei moittinut häntä.

”Valta”, Madoc sanoi. ”Valta tarkoittaa, että saa sen, mitä haluaa. Valta tarkoittaa, että on se, joka tekee päätökset. Ja miten saamme valtaa?”

Jude astui kaksosensa vierelle. Oli selvää, että Madoc odotti vastausta, ja yhtä selvää, että hän oletti heidän vastaavan väärin. ”Opettellemalla taistelemaan hyvin”, hän ehdotti sanoakseen edes jotain.

Madocin hymyillessä Jude näki hänen pitkien kulmahampaidensa kärjet. Madoc pörrötti hänen hiuksiaan, ja hän tunsu petomaisten kynsien terävät reunat päähankaansa vasten. Kevyt kosketus ei sattunut, mutta muistutti silti, mikä Madoc oli. ”Saamme valtaa ottamalla sitä.”

Madoc osoitti matalaa kukkulaa, jonka laella kasvoi piikkipuu. ”Seuraava oppitunti olkoon peli. Tuo on minun kukkulani. Menkää ja vallatkaa se.”

Taryn raahusti kuuliaisesti kukkulalle Jude kannoillaan. Madoc pysytteli heidän tahdissaan ja hymyili paljastaen hampaansa.

”Mitä sitten?” Taryn kysyi osoittamatta sen kummempaa intoa.

Madoc katsoi kaukaisuuteen kuin olisi harkinnut ja hylännyt erinäisiä sääntöjä. ”Nyt puolustatte kukkulaa hyökkäystä vastaan.”

”Hetkinen”, Jude sanoi. ”Sinua vastaanko?”

”Onko tämä strategiapeli vai harjoitusottelu?” Taryn kysyi rypistään otsaansa.

Madoc painoi yhden sormen Tarynin leuan alle ja kallisti tytön päätä, kunnes tämä katsoi suoraan Madocin kultaisiin kissansilmiin. ”Mitä muuta miekkailu on kuin nopeasti etenevä strategiapeli?” Madoc sanoi hänelle erittäin vakavasti. ”Puhu sisaresi kanssa. Kun aurinko osuu puunrunkoon, tulen valtaamaan kukkulaani. Jos kaadatte minut kerran, olette voittaneet.”

Sitten Madoc lähti kohti läheistä metsikköä. Taryn istuutui ruohikkoon.

”En tahdo tehdä tätä”, hän sanoi.

”Se on vain peliä”, Jude muistutti hermostuneena.

Taryn loi häneen pitkän katseen, sellaisen, jota he käyttivät aina, kun toinen esitti kaiken olevan aivan tavallista. ”Okei, mitä meidän sinusta sitten pitäisi tehdä?”

Jude katsoi ylös piikkipuun oksistoon. ”Mitä jos toinen meistä heittäisi kiviä toisen miekkaillessa?”

”Selvä”, Taryn sanoi, nousi jaloilleen ja alkoi kerätä kiviä helmonsensa poimuihin. ”Mitä luulet, ei kai hän suutu?”

Jude pudisti päätään, mutta ymmärsi Tarynin kysymyksen. Entä jos Madoc tappaisi heidät vahingossa?

Pitää valita millä kukkulalla kaatuu, äiti oli usein sanonut isälle. Se oli yksi oudoista sanonnoista, joita aikuiset olettivat Juden ymmärtävän, vaikkei niissä ollut järkeä – sellaisia kuin ”parempi pyy pivossa kuin kymmenen oksalla”, ”kolikolla on kaksi puolta” tai salaperäinen ”kissa saa katsoa kuningasta”. Seistessään nyt ihan oikealla kukkulalla miekka kädessä Jude ymmärsi sanonnan paljon paremmin.

”Mennään asemiin”, Jude sanoi, ja Taryn kiipesi viivyttelämättä piikkipuuhun. Jude tarkisti, mihin kohtaan aurinko osui, ja pohti, millaisia konsteja Madoc mahtaisi käyttää. Mitä pidempään Madoc odottaisi, sitä pimeämpää tulisi, eivätkä Jude ja Taryn nähneet pimeässä kuten hän.

Lopulta Madoc ei kuitenkaan turvautunut juoniin. Hän tuli esiin metsästä ja hyökkäsi heitä kohti ulvoen kuin olisi johtanut satapäistä sotajoukkoa. Juden polvet tuntuivat kauhusta heikoilta.

Tämä on vain peliä, hän vakuutti itselleen kuumeisesti. Mutta mitä lähemmäs Madoc tuli, sitä vähemmän hänen kehonsa uskoi vakuuttelea. Kaikki hänen eläimelliset vaistonsa vaativat juoksemaan pakoon.

Heidän strategiansa vaikutti nyt typerältä. Kun Madoc syöksyi heitä kohti valtavan suurena, he tajusivat oman pienuutensa, ja Jude kohtasi oman pelkonsa. Hän ajatteli verilammikossa makaavaa äitiään, muisti tämän ulos valuvien sisuskalujen hajun. Muisto kumisi hänen päässään kuin ukkonen. Hän kuolisi.

Juokse, hänen koko kehonsa vaati. **JUOKSE!**

Ei, äiti oli juossut. Jude pysyi itsepintaisesti sijoillaan.

Hän pakotti itsensä ensimmäiseen varoasentoon, vaikka hänen jalkansa tuntuivat huterilta. Vauhti antoi Madocille etulyöntiaseman, vaikka hän hyökkäsi ylös kukkulalle. Tarynin viskomat kivet hädin tuskin hidastivat häntä.

Jude pyörähti pois Madocin tieltä eikä edes yrittänyt torjua ensimmäistä lyöntiä. Hän syöksyi puun taakse ja väisti toisen ja kolmannen lyönnin. Neljäs iski hänet ruohikkoon.

Hän sulki silmänsä ja odotti surmaniskua.

”Mitä vain voi vallata, kun kukaan ei näe. Mutta puolustaminen ei ole helppoa, vaikka olisi etulyöntiasemassa”, Madoc sanoi naurahtaen. Jude vilkaisi ylöspäin ja näki Madocin ojentavan kätensä. ”Paljon helpompaa on hankkia valtaa kuin pitää siitä kiinni.”

Helpotus valtasi Juden. Tämä oli sittenkin vain peliä. Jälleen yksi oppitunti.

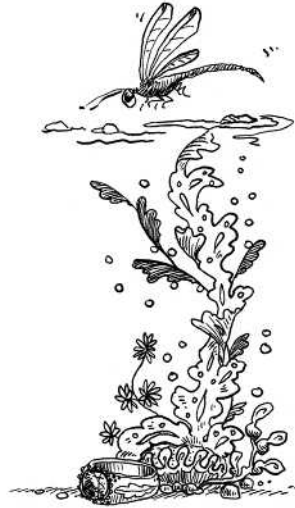
”Tuo ei ollut reilua”, Taryn valitti.

Jude ei sanonut mitään. Mikään ei ollut reilua Keijumaassa. Hän oli lakannut odottamasta sitä.

Madoc kiskaisi Juden jalkeille ja laski raskaan käsivartensa tämän harteille. Hän veti kaksoset halaukseen. Madoc lemusi savulta ja kiuveelta vereltä, ja Jude antoi itselleen luvan painautua häntä vasten. Tuntui hyvältä, kun joku halasi. Vaikka sitten hirviö.

LUKU 1

Keijumaan uusi Suurkuningas lojuu valtaistuimellaan kruunu huolettomasti kallellaan. Hänen pitkä, pahaenteisen verenpunainen viittansa valuu harteilta lattialle. Toisen suipon korvan kärjessä loistaa korvakoru. Painavat sormukset kimaltelevat hänen rystystensä tienoilla. Kaikkein huomiota herättävin koriste on kuitenkin hänen pehmeä, murjottava suunsa.

Se saa hänet näyttämään juuri sellaiselta idiootilta kuin hän onkin.

Seison hänen vierellään senesalkin kunnianarvoisessa asemassani. Minun oletetaan olevan Suurkuningas Cardanin luotetuin neuvonantaja, joten esitän sitä osaa enkä paljasta todellista rooliani. Olen hallitsijaa ohjaileva voima, ja minulla on valta pakottaa Cardan tottelemaan, mikäli hän koettaa vastustaa minua.

Etsin katseellani väkijoukosta Varjohovin vakoojaa. Liittolaiseni Varjohovissa ovat saaneet käsiinsä viestin Unohduksen tornista, jossa Cardanin veli on vankina, ja he tuovat sen aiotun vastaanottajan sijaan minulle.

Tämä on vain viimeisin hätätilanne.

Viisi kuukautta on kulunut siitä, kun pakotin Cardanin nukkehallitsijakseni Keijuvallan valtaistuimelle; viisi kuukautta siitä, kun

petin perheeni; siitä, kun sisareni vei pikkuveljeni kuolevaisten maailmaan kauas kruunusta, jota tämä olisi voinut kantaa; siitä, kun taistelinkin Madocin kanssa.

Viisi kuukautta siitä, kun nukuin kauemmin kuin muutaman tunnin yhteen menoon.

Se vaikutti hyvältä vaihtokaupalta – jopa hyvin keijumaiselta sellaiselta: nostaisin valtaistuimelle prinssin, joka inhosi minua, jotta Oak ei olisi enää vaarassa. Oli jännittävää huijata Cardan lupaamaan, että hän palvelisi minua vuoden ja päivän ajan, ja oli kerrassaan riemasuttavaa, että suunnitelmani toimi. Silloin vuosi ja päivä tuntui ikuisuudelta. Mutta nyt minun on keksittävä, kuinka pitää hänet vallassani – ja poissa pahanteosta – vielä kauemmin. Niin pitkään, että Oak voi saada sen, mitä minä en koskaan saanut: lapsuuden.

Nyt vuosi ja päivä vaikuttaa vain ohikiitävältä hetkeltä.

Ja vaikka nostin Cardanin valtaistuimelle omalla vehkeilylläni, vaikka punon juonia pitääkseni hänet siellä, hän näyttää nauttivan tilanteesta niin paljon, että se väistämättä hermostuttaa minua.

Keijuhallitsijat ovat sidottuja maahan. He ovat valtakuntansa sydänveri ja sykkivä sydän jollain mystisellä tavalla, jota en täysin ymmärrä. Mutta Cardan ei mitenkään voi olla sellainen, sillä hän on piintynyt vetelehtijä, joka ei tee lainkaan oikeaa työtä hallintonsa eteen.

Hänen velvollisuutensa näyttävät koostuvan enimmäkseen siitä, että hän sallii alamaisten suudella hänen sormusten peittämiä käsiään ja kuuntelee Väen mairittelua. Olen varma, että hän nauttii siitä puolesta – suudelmista, kumarruksista ja nöyristelystä. Ainakin hän nauttii viinistä. Hän käskää palvelijoita täyttämään jalokivien peittämän maljansa vaaleanvihreällä väkijuomalla kerta toisensa jälkeen. Jo pelkkä haju saa pääni pyörälle.

Hiljaisena hetkenä hän vilkaisee ylös minuun yhtä mustaa kulmakarvaa kohottaen. ”Nautitko olostasi?”

”En yhtä paljon kuin sinä”, vastaan.

Niin syvästi kuin hän kouluaikoina minua inhosikin, se oli vain lepattava kynttilän liekki verrattuna hänen vihansa nykyiseen loi-

muun. Hänen suupielensä kaartuvat hymyyn. Hänen silmissään on pahansuopa kiilto. ”Katso kaikkia alamaisasi. Säälit ettei yksikään tiedä, kuka heidän todellinen hallitsijansa on.”

Kasvojani kuumottaa hieman. Hänellä on lahja muuttaa kohteliaisuus loukkaukseksi, pistoksi, joka sattuu kipeämmin, koska kuuliija tuntee kiusausta uskoa sanojen pintaan.

Olen vältellyt huomiota lukemattomissa juhlissa. Nyt kaikki näkevät minut kynttilänvalossa yhdessä kolmesta lähes samanlaisesta mustasta jakusta, joita käytän joka ilta, miekkani Yönkoitto lanteellani. Katselen kuninkaalliselta korokkeelta, kuinka he pyörähtelevät piiritansseissaan ja soittavat laulujaan, juovat kultaista viiniään, laativat arvoituksiaan ja kirouksiaan. He ovat kauniita ja kauheita ja he saattavat halveksua kuolevaisuuttani, mutta minä olen täällä ylhäällä, eivät he.

Eihän tämä toki välttämättä eroa kovin paljon piiloutumisesta. Ehkä vain piileskelen kaikkien näkyvillä. Mutta en voi kiistää, ettenkö nauttisi vallastani tai värähtäisi mielihyvystä aina sitä ajatellessani. Toivon todella, ettei Cardan huomaisi.

Jos katson tarkkaan, erotan kaksoissisareni Tarynin tanssimassa kihlattunsa Locken kanssa. Locken, jonka kerran ajattelin voivan rakastaa minua. Locken, jota kerran ajattelin voivani rakastaa. Taryn on kuitenkin se, jota kaipaam. Tällaisina öinä kuvittelen hyppääväni alas korokkeelta ja meneväni hänen luokseen, jotta voisin selittää valintojani.

Hänen häihinsä on enää kolme viikkoa, emmekä vieläkään ole puhuneet.

Toistelen itselleni, että hänen on lähestyttävä minua ensin. Hän ja Locke tekivät minusta narrin. Katsellessani heitä tunnen vieläkin olevani typerä. Ellei Taryn pyydä anteeksi, hän voisi ainakin teeskennellä, ettei mitään anteeksi annettavaa ole. Voisin jopa hyväksyä sen. Mutta minä en mene Tarynin luo anelemaan.

Seuraan häntä katseellani, kun hän tanssii.

En vaivaudu etsimään Madocia. Hänen rakkautensa kuuluu hintaan, jonka maksoin asemastani.

Lyhyt, kurttuinen keiju, jolla on helakanpunainen takki ja hiukset kuin hopeinen pilvi, on polvistunut korokkeen alapuolelle odotamaan, että hänelle suodaan huomiota. Hänen kalvosimissaan on jalokiviä, ja viitta on kiinnitetty koiperhossoljella, jonka siivet liikkuvat itsekseen. Alamaisesta asennosta huolimatta hänen katseensa on ahne.

Hänen vierellään seisoo kaksi kalpeaa kukkulanväen edustajaa, joilla on pitkät jäsenet ja olemattomassa tuulessa hulmuavat hiukset.

Oli Cardan humalassa tai selvin päin, hän on nyt Suurkuningas, joten hänen on kuunneltava alamaisia, jotka toivovat häneltä suosionosoitusta tai ratkaisua pienimpiinkin ongelmiinsa. En voi käsittää, miksi kukaan asettaisi kohtalonsa hänen käsiinsä, mutta Keijumaan kansa on oikukasta.

Onneksi olen paikalla kuiskimassa neuvoja Cardanin korvaan kuten aivan tavallinen senesalkki. Ainoa ero on, että hänen on toteltava minua. Ja jos hän kuiskaakin vastaukseksi muutamia kammottavia loukkauksia, ainakaan hän ei voi lausua niitä kovaan ääneen.

Sen jälkeen päästään tietysti kysymykseen, ansaitsenko kaiken tämän vallan. *En ole kauhea omaksi huvikseni*, sanon itselleni. *Kaipa se merkitsee jotain.*

”Kas”, Cardan sanoo nojautuen eteenpäin valtaistuimella niin, että kruunu valuu alemmas hänen otsallaan. Hän siemaisee ison kulauksen viiniä ja hymyilee alas kolmikolle. ”Tämän on oltava vakava murhe, kun se esitetään Suurkuninkaalle.”

”Olette jo saattaneet kuulla tarinoita minusta”, sanoo pieni keiju. ”Tein kruunun, joka päätänne koristaa. Minua kutsutaan Grimsen Takojaksi. Kauan olin maanpaossa Leppäkuninkaan kanssa. Nyt hänen luunsa lepäävät, ja Fairfoldissa on uusi Leppäkuningas kuten täällä on uusi Suurkuningas.”

”Severin”, sanon.

Seppä katsoo minuun ilmeisen yllättyneenä, koska puhuin. Sitten hänen katseensa palaa Suurkuninkaaseen. ”Pyydän, että sallitte minun palata Suurhoviin.”

Cardan räpäyttää pari kertaa silmiään kuin yrittäisi keskittyä edessään odottavaan anojaan. ”Karkotettiinko sinutkin? Vai lähditkö omasta tahdostasi?”

Muistan Cardanin kertoneen minulle hiukan Severinistä, mutta hän ei maininnut Grimseniä. Olen tietysti kuullut hänestä. Grimsen on seppä, joka teki Mabilille Verikruunun ja punoi siihen lumoukset. Sanotaan, että hän voi valmistaa metallista mitä tahansa, jopa eläviä asioita – lentäviä metallilintuja, luikertelevia ja purevia metallikäärmeitä. Hän takoi kaksosmiekat, Sydänvarjon ja Sydänvalan, joista toinen ei koskaan osu harhaan ja toinen leikkaa mitä hyvänsä. Valitettavasti hän teki ne Leppäkuninkaalle.

”Olin vannonut palvelevani häntä”, sanoo Grimsen. ”Kun hän lähti maanpakoon, minun oli seurattava – ja niin päädyin itsekin epäsuosioon. Vaikka tein hänelle Fairfoldissa pelkkää rihkamaa, isänne piti minua silti hänen olentonaan. Nyt kun molemmat ovat kuolleet, tahdon luvallanne ansaita paikkani Hovissanne. Älkää enää rankaisko minua. Uskollisuuteni teille tulee olemaan yhtä suuri kuin viisautenne.”

Tarkastelen pikkuseppää lähemmin varmana siitä, että hän leikittelee sanoillaan. Mutta mihin hän pyrkii? Pyyntö vaikuttaa aidolta, vaikei Grimsenin nöyryys sitä olisikaan. Hänen maineensa huomioon ottaen se ei ole mikään ihme.

”Olkoon niin”, Cardan sanoo näyttäen tyytyväiseltä, kun häneltä pyydetään jotain, mikä on helppoa antaa. ”Karkotuksesi on päättynyt. Vanno minulle valasi, ja olet tervetullut Suurhoviin.”

Grimsen kumartaa syvään liioitellun huolestunut ilme kasvoillaan. ”Jalo kuningas, pyydätte palvelijaltanne mitä pienintä ja kohtuullisinta tekoa, mutta olen kärsinyt sellaisten valojen vuoksi niin, että olen haluton niitä enää vannomaan. Suokaa minulle tämä – antakaa minun osoittaa uskollisuuteni teoillani sitovien sanojen sijaan.”

Lasken käteni Cardanin käsivarrelle, mutta hän karistaa pois varoitavan puristukseni. Jos sanoisin jotain, hänen olisi – aiemman käskyn vuoksi – pakko myötäillä minua, mutta en tiedä, mitä sanoa. Ei ole

vähäinen asia, että seppä on täällä takomassa Keijuvallan hyväksi. Se voi kenties olla valattomuuden arvoista.

Siitä huolimatta Grimsenin katseessa on jotain turhan omahyväistä, hiukan liian itsevarmaa. Epäilen juonta.

Cardan puhuu ennen kuin saan selville enempää. ”Hyväksyn ehtosi. Suon sinulle jopa suosiosoituksen. Palatsialueen laitamilla on vanha rakennus, jossa on ahjo. Saat omaksesi sen sekä kaiken tarvitsemasi metallin. Haluan nähdä, mitä voit meille luoda.”

Grimsen kumartaa syvään. ”Suosiollisuutenne ei unohdu.”

En pidä tästä, mutta saatan olla liian varovainen. Kenties syynä on vain se, ettei seppä miellytä minua. Sitten seuraava anoja astuu esiin, eikä enempään pohdintaan ole aikaa.

Syöjätär – niin vanha ja mahtava, että ilma hänen ympärillään räsähtelee hänen taikansa voimasta. Hänen sormensa ovat oksamaiset, hiukset savunväriset ja nenä kuin viikatteen terä. Hänen kaulallaan lepäävän kiviketjun jokaiseen helmeen on kaiverrettu kiekuroita, jotka vangitsevat ja harhauttavat katseen. Kun hän liikkuu, hänen painavat kaapunsa pyörteilevät ja näen vilaukselta teräväkyntiset petolinnun jalat.

”Kuninkaanpoikanen”, syöjätär sanoo. ”Sysiakka on tullut tuomaan lahjoja.”

”Muuta en tarvitse kuin uskollisuutesi.” Cardanin sävy on kepeä. ”Toistaiseksi.”

”Voi, olen vannonut valani kruunulle, toden totta.” Hän kurottaa yhteen taskuistaan ja vetää esiin kankaan, joka on mustempi kuin yötaivas, niin musta että se näyttää syövän valon ympäriltään. Kangas liukuu hänen kädellään. ”Mutta olen tullut tänne saakka lahjoittaakseni teille harvinaisen palkinnon.”

Väki ei perusta veloista, minkä vuoksi palvelusta ei korvata pelkällä kiitoksella. Jos keijulle antaa kaurakeksin, hän täyttää kokonaisen huoneen lahjoittajan talosta viljalla, maksaa liikaa, jotta velka siirtyy taas toiselle osapuolelle. Silti Suurkuninkaalle annetaan jatkuvasti lahjoituksia – kultaa, palveluksia, nimekkäitä miekkoja. Mutta niitä ei tavallisesti kutsuta *lahjoiksi* saati *palkinnoiksi*.

En tiedä, mitä ajatella syöjättären pikku puheesta.

Hänen äänensä on kehräävä. ”Minä ja tyttäreni kudoimme tämän seittisilkistä ja painajaisunista. Kankaasta leikattu vaate torjuu terävän miekan, mutta on ihoa vasten varjonpehmeä.”

Cardan kurtistaa kulmiaan, mutta ihmeellinen kangas vetää vääjäämättä hänen katseensa puoleensa. ”On myönnettävä, etten ole tämän veroista nähnyt.”

”Hyväksyttekö siis sen, minkä teille suon?” syöjätär kysyy ovela kiilto silmissään. ”Olen vanhempi kuin isänne ja äitinne. Vanhempi kuin tämän palatsin kivet. Vanha kuin maan luut. Vaikka olette Suurkuningas, Sysiakka haluaa sananne.”

Cardanin silmät kapenevat. Syöjätär on ärsyttänyt häntä, sen kyllä huomaa.

Tässä piilee juoni, ja tällä kertaa tiedän, mikä se on. Tartun tilaisuuteen ennen kuin Cardan ehtii sanoa mitään. ”Puhuit *lahjoista*, mutta olet näyttänyt meille vain ihmeellisen kankaasi. Olen varma, että se miellyttäisi hallitsijaa, jos se ehdoitta annettaisiin.”

Syöjättären katse siirtyy minuun. Hänen silmänsä ovat kylmät ja kovat kuin itse yö. ”Ja kuka olet sinä, joka puhut Suurkuninkaan sijasta?”

”Olen hänen senesalkkinsa.”

”Ja annatko tämän kuolevaisen tytön vastata puolestanne?” hän kysyy Cardanilta.

Cardan luo minuun niin alentuvan silmäyksen, että poskiani alkaa kuumottaa. Katse viipyilee minussa. Hänen suunsa vääntyy hymyntapaiseen. ”Luulenpa niin”, hän vastaa viimein. ”Hänestä on hupaisaa pitää minut erossa vaikeuksista.”

Puren kieltäni hänen katsellessaan tyynesti Sysiakkaa.

”Nokkela hän on”, syöjätär sanoo sylkien sanat kuin kirouksen. ”Niin olkoon. Kangas on teidän, majesteetti. Annan sen vastinetta vaatimatta. Annan teille vain sen enkä mitään muuta.”

Cardan nojautuu eteenpäin kuin he pilailisivat keskenään. ”Voi, kerro toki loput. Pidän juonista ja ansoista. Myös sellaisista, joihin melkein sorruin.”

Sysiakka vaihtaa painoaan pitkäkyntiseltä jalalta toiselle. Se on ensimmäinen hermostuneisuuden merkki, jonka hän näyttää. Suurkuninkaan raivo on vaarallista jopa syöjättärelle, jonka luut ovat niin vanhat kuin hän väittää. ”Hyvä on. Jos olisitte ottanut vastaan kaiken, minkä olisin teille suonut, olisi yllenne langennut geas, joka olisi sallinut teidän naida vain käsissäni olevan kankaan kutojan. Minut – tai tyttäreni.”

Tunnen kylmiä väreitä ajatellessani, mitä olisi voinut tapahtua. Olisiko Keijumaan Suurkuninkaan voinut pakottaa moiseen avioliittoon? Varmasti sen olisi voinut jotenkin kiertää. Ajattelen edellistä Suurkuningasta, joka ei koskaan mennyt avioon.

Keijumaan hallitsijat eivät tavanomaisesti solmi avioliittoja, sillä hallitsija pysyy hallitsijana kunnes kuolee tai luopuu kruunusta. Tavallisten keijujen ja vallaskeijujen avioliitot on järjestetty niin, että niistä voi vapautua: toisin kuin kuolevaisten vaade ”kunnes kuolema meidät erottaa”, keijuliitoissa on ehtoja kuten ”kunnes molemmat kiellätte toisenne” tai ”kunnes toinen iskee toista vihan vallassa” tai ovelasti sanailtu ”elämän ajaksi” – tarkentamatta kenen. Mutta kuninkaallisten liittoa ei voi koskaan purkaa.

Mikäli Cardan menisi avioon, ei riittäisi, että raivaisin hänet valtaistuimelta nostaakseni Oakin hänen paikalleen. Minun olisi hankkiuduttava eroon myös hänen morsiamestaan.

Cardan kohottaa kulmiaan, mutta vaikuttaa autuaan huolettomalta. ”Kuinka mairittelevaa, arvon rouva. Minulla ei ollut aavistustakaan kiinnostuksestasi.”

Syöjättären katse on järkähtämätön, kun hän luovuttaa lahjansa erälle Cardanin henkilökohtaisista vartijoista. ”Tulkoon teistä yhtä viisas kuin neuvonantajistanne.”

”Sitä monet kuumeisesti rukoilevat”, Cardan sanoo. ”Kerrohan. Matkasiko tyttäresi tänne kanssasi?”

”Hän on täällä”, syöjätär sanoo. Tyttö astuu esiin väkijoukosta ja kumartaa syvään Cardanille. Hän on nuori, pitkät hiukset ovat valtoimenaan. Hänellä on oudon pitkät ja oksamaiset jäsenet kuten äidillään, mutta siinä missä hänen äitinsä on häiritsevän luiseva, tyttö on

omalla tavallaan viehättävä. Vaikutelmaa kenties parantaa, että hänen jalkansa muistuttavat ihmisjalkoja.

Tosin jalkaterät sattuvat osoittamaan taaksepäin.

”Saisit minusta kurjan aviomiehen”, Cardan sanoo kääntäen huomionsa tyttöön, joka näyttää kutistuvan hänen katseensa voimasta. ”Mutta suo minulle tanssi, niin esittelen sinulle muita kykyjäni.”

Vilkaisen häneen epäluuloisesti.

”Tule”, Sysiakka sanoo tyttärelleen, tarttuu vähemmän hellästi tämän käsivarteen ja kiskoo tytön väkijoukkoon. Sitten hän vilkaisee Cardaniin. ”Me kolme tapaamme vielä.”

”Tiedät kai, että kaikki haluavat naida sinut”, Locke huomauttaa. Tunnistan hänen äänensä jo ennen kuin näen, että hän on asettunut Sysiakan vapauttamalle paikalle valtaistuimen edessä.

Hän virnistää Cardanille näyttäen ihastuneelta sekä maailmaan että itseensä. ”Parempi hankkia puolisoita”, Locke sanoo. ”Lukemat-
tomia puolisoita.”

”Sanoo mies, joka on menossa avioon”, Cardan vastaa.

”Unohda se. Kuten Sysiakka, minäkin olen tuonut sinulle lahjan.” Locke ottaa askeleen koroketta kohti. ”Vähemmän piikikkään sellaisen.” Hän ei katso minuun päin. Aivan kuin hän ei näkisi minua lainkaan tai olisin yhtä kiinnostava kuin jokin huonekalu.

Toivon, ettei se vaivaisi minua. Toivon, etten muistaisi, miten seisoin hänen kartanonsa korkeimman tornin huipulla ja tunsin hänen lämpimän kehonsa itseäni vasten. Toivon, ettei hän olisi käyttänyt minua hyväkseen koetellakseen sisareni rakkautta häntä kohtaan. Toivon, ettei sisareni olisi antanut hänen tehdä niin.

Jos toiveet ovat hevosia, voi kerjäläinen ratsastaa, kuolevaisella isäläni oli tapana sanoa. Taas yksi sanonta, jossa ei ole järkeä, kunnes äkkiä onkin.

”Niinkö?” Cardan näyttää pikemminkin oudoksuvalta kuin kiinnostuneelta.

”Tahdon lahjoittaa sinulle *itseni* huvitusten herran ominaisuudessa”, Locke ilmoittaa. ”Jos suot minulle sen aseman, on velvollisuu-

teni ja nautintoni pitää huolta, ettei Keijuvallan Suurkuningas pitkästy.”

Palatsissa on monenmoisia työntekijöitä – palvelijoita ja ministereitä, lähettäviä ja kenraaleja, neuvonantajia ja vaatureita, narreja ja arvoitusseppoja, hevosrenkejä ja hämähäkinhoitajia sekä lukuisia muita työläisiä, jotka olen unohtanut. En edes tiennyt huvitusten herran tehtävästä. Ehkei sellaista ole aiemmin ollutkaan.

”Tarjoan nautintoja, jollaisia et ole koskaan kuvitellutkaan.” Locken hymy on tarttuva. Hän tarjoilee vaikeuksia, se on aivan varmaa. Vaikeuksia, joille minulta ei liikene aikaa.

”Sinuna varoisin”, sanon ja vedän Locken huomion puoleeni ensimmäistä kertaa. ”Olen varma, ettei aikomuksesi ole loukata Suurkuningaan mielikuvitusta.”

”Siitä olen tosiaan varma”, Cardan sanoo tavalla, jota on vaikea tulkita.

Locken hymy ei värähdä. Sen sijaan hän hypähtää korokkeelle, mikä saa ritarit kummallakin puolen liikahtamaan pysäyttäkseen hänet. Cardan käskää heitä poistumaan kädenheilautuksella.

”Jos teet hänestä huvitusten herran –” sanon nopeasti, epätoivoisesti.

”Käsketkö minua?” Cardan keskeyttää minut kohottaen kulmakarvaansa.

Hän tietää, etten voi vastata myöntävästi, koska Locke saattaisi kuulla. ”En tietenkään”, vastaan hampaitani kiristellen.

”Hyvä”, Cardan sanoo kääntäen katseensa minusta. ”Mieleni tekee suostua pyyntöosi, Locke. Viime aikoina on ollut niin kovin pitkästyttävää.”

Näen Locken virneen ja puren poskeni sisäpintaa vaihtaakseni käskysanat. Olisi ollut niin tyydyttävää nähdä hänen ilmeensä, mahilla vallallani hänen edessään.

Tyydyttävää mutta typerää.

”Aiemmin Kottaraiset ja Kiurut ja Haukat kilvoittelivat Hovin sydäimestä”, Locke sanoo. Hän viittaa piireihin, jotka suosivat karke-

loita, taiteita tai sotaa. Piirejä, jotka vuoroin saavuttivat ja menettivät Eldredin suosion. ”Mutta nyt Hovin sydän on yksinomaan sinun. Särjetään se.”

Cardan katsoo Lockeen oudosti aivan kuin pohtisi ensi kertaa, voisiko Suurkuninkaana olla hauskaa. Aivan kuin hän kuvittelisi, milaista olisi hallita taistelematta pitelemääni liekaa vastaan.

Sitten huomaan viimein korokkeen toisella puolella Sähikäisen, Varjohovin vakoojan, jonka valkoiset hiukset ovat sädekehä hänen ruskeiden kasvojensa ympärillä. Hän näyttää minulle merkin.

Minua hermostuttaa jättää Locke ja Cardan kaksin – enkä pidä heidän keksimistään huvituksista – mutta koetan työntää huolen pois mielestäni, kun laskeudun korokkeelta ja lähestyn Sähikäistä. Lockeaa vastaan on joka tapauksessa mahdotonta juonitella, sillä häntä vetää puoleensa se, mikä milloinkin eniten huvittaa...

Kävellessäni Sähikäisen luo kuulen Locken äänen kajahtavan väkijoukon yli. ”Juhlimme Metsästäjän kuuta Mahlametsässä. Siellä Suurkuningas järjestää niin viljejä huvituksia, että bardit niistä laulavat, sen teille lupaan.”

Pelko kaihertaa vatsanpohjaani.

Locke vetää muutaman menninkäisen väkijoukosta korokkeelle. Heidän siipensä kimaltavat kynttilänvalossa sateenkaaren väreissä. Tyttö nauraa railakkaasti, kurottaa nappaamaan Cardanin maljan ja tyhjentää sen pohjia myöten. Odotan Cardanin hyökkäävän, nöyryyttävän häntä tai repivän hänen siipensä, mutta kuningas vain hymyilee ja käskee tuomaan lisää viiniä.

Mitä Lockella onkin mielessään, Cardan vaikuttaa aivan liian halukkaalta suostumaan siihen. Kaikkia keijukruunajaisia seuraava kuukausi karkeloita – pitoja, juominkeja, arvoituksia, kaksintaisteluita ja paljon muuta. Väen odotetaan tanssivan kengänpohjansa puhki auringonlaskusta auringonnousuun. Vaikka Cardanista tuli Suurkuningas viisi kuukautta sitten, suuri sali on edelleen täynnä ja juomasarvista läikkyy hunaja- ja apilaviiniä. Juhlinta on hädin tuskin laantunut.

On kauan siitä, kun Keijuvaltaa on hallinnut näin nuori Suurkuningas, ja villi, holtiton ilmapiiri tarttuu hoviväkeen. Metsästäjän kuu koittaa pian, ennen Tarynin häitä. Jos Locke aikoo lietsoa hurjan juhlinnan liekkejä korkeammalle ja korkeammalle, milloin siitä tulee vaarallista?

Käännän vastahakoisesti selkäni Cardanille. Mitä väliä olisi, vaikka tavoittaisin hänen katseensa? Hän vihaa minua niin, että tekee kaiken voitavansa uhmatukseen minua käskyjeni rajoissa. Ja hän on siinä erittäin hyvä.

Haluaisin sanoa, että hän on aina vihannut minua, mutta lyhyen, oudon tovin tuntui siltä kuin olisimme ymmärtäneet toisiamme, kenties jopa pitäneet toisistamme. Epätodennäköinen liittomme alkoi, kun pidin miekkani terää hänen kurkullaan, ja johti siihen, että hän luotti minuun riittävästi antautuakseen valtaani.

Petin hänen luottamuksensa.

Ennen hän piinasi minua, koska oli nuori, tylsistynyt, vihainen ja julma. Nyt hänellä on parempia syitä panna minut kärsimään sitten kun vuosi ja päivä on kulunut. On hyvin vaikeaa pitää hänet vallasani pysyvästi.

Kun pääsen Sähikäisen luo, hän työntää käteeni paperilapun. ”Taas yksi viesti Balekinilta Cardanille”, hän sanoo. ”Tämä ehti palatsiin asti ennen kuin saimme sen käsiimme.”

”Onko se samanlainen kuin kaksi edellistä?”

Hän nyökkää. ”Hyvinkin. Balekin yrittää mairitella Suurkuningastamme käymään hänen vankisellissään. Hän haluaa ehdottaa jonkinlaista sopimusta.”

”Niin varmasti haluaa”, sanon. Olen jälleen kerran iloinen, että pääsin mukaan Varjohoviin ja vakoojat vahtivat edelleen selustaani.

”Mitä aiot tehdä?” Sähikäinen kysyy.

”Menen tapaamaan prinssi Balekinia. Jos hän haluaa tehdä tarjouksen Suurkuninkaalle, hänen on ensin vakuutettava Suurkuninkaan senesalkki.”

Sähikäisen suupieli kohoaa. ”Tulen mukaasi.”